

Mõnned laulud

Kristusse wiimsest teest ja kannatamisest

Ketsemane aedas.

Tartus, trükkitud E. J. Karowi jures.

—
1864.

Gegen den Druck dieser Schrift ist, nach vorhergegangener Durchsicht, von Seiten des Livländischen Evangelisch-Luthetischen Consistoriums nichts einzuwenden.

Riga, Schloß, den 3. April 1864.

Bischof Walter, Vice-Präses.

(Nr. 645.)

Secrétaire J. Eckardt.

Von der Censur gestattet:

Dorpat, den 18. April 1864.

ENSV TA Fr. R. Krontzwaldi mha.
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

79763

Wiis: Mo armas Jesus minno rõõm.

Kui armas on So wiimne te,
Issand, kes Ma peäl käinud, —
Ja sinno lunnastusse tö —
Kust olled ärra läinud;
Kui minna waimus tõeste
So armo kõnned teodgi,
Mo rõmuks tähhel pannen:

Siis rõõmsaks lääb mo waimo meel,
Mis tüddind siin mailmas
Ja selle waese kõrbe teel,
Kui linnukenne, silmas
Kas tulleks haljast rohho maad,
Ja armast kaunist kewwadet,
Kus hulgal laulaks rõõmsast.

So sanna ja So waimoga,
Uus kewwade meil tulleb,
Kui minna tõe melega
So sanna, mis meil olled
Siin mällestusseks jätnud, heäst,
Ja Sinno surest armo tööst,
Mo heaks, himmuga loen.

Kui sõbber lahku sõbrast, tõest
Ja kassuks ärra ütleb,
Mis armastusse möttetest,
Ja waimo mele tulles,
Se on se õige armo wiis,
Mis Jonatan ja Dawetis
Jehowa nimel näme!

Mi teggid Sinna Jesuke,
So taewalikko tarkust,
Sa rääk'sid omma jüngrile,
Kui tund'sid nende nõrkust,
Ja ennam weel, So wiimfel teel,
Kui näggid lahkumist jo eel,
Ja lähhemale jõudwad.

Wiis: Oh kuhho lähân ma.

Mo waim käib tassa nüüd,
Ja isse lohtund wait,
Ja watab ülle aia,
Se willetsusse aea,
Mis Õlimäel on sündind,
Kuis netud Ma on küntud.

Need ohhataid on jo,
Mi süggawas, ei sa:
Mei' ihho ello murred,
Kas olgo weiksed, sured,
Neid ärra lautada,
Mis maddo küllind aeda.

Mis agga töötud,
On korda sadetud,
Et naese seme peab;
Keik mao tehtud wead,
Neid hopis laotama,
Ma walmis wilja andma.

Nüüd on suur töö, Ma peäl
Ei olle nalja teäl,
Mis kergest melest tehtud
On raske, et saaks nähtud
Se Parradisi illo,
Endine rõmus ello.

Et agga wägge kül
Ja joutu „sel mehhel“
Kes wina-mäe Issand,
Kus wina-puud on kassund,
Kel teenrid käes ja sadab,
Ja walmis wilja otab.

Et agga kawwalad,
Ja kurjad sullased,
Ja teenrid ärratapwad,
Ja ommal kasso saatwad,
Et keikist lahti olleks,
Kust lihhal raskust tulleks.

Waat öige Summal seäl,
Ja watab selle peäl,
Ja südda wallo tunneb,
Kui ni suurt kurjust näeb.
Waenlane hirmus tapnud,
Ja Lemma lomist rikkund.

Ei netud suggu, sa
Õnnistust parrida,
Kuid omma Poia annab,
Kes patto needmist kannab
Nüüd, ommas ihhus, hinges,
Se tulleb meie õnneks.

Mis aedas kautud,
Peab aedas leietud
Nüüd sama, surest wäest,
Mis läinud surma, käest;
Et nõdder seme mäddand,
Siis wäggew seme iddand.

Nüüd, tahhan käia ma
Se te peäl järrel ka,
Mis So käest, pärrind seädus
Mo Issand, Jummal, Jeesus.
Mis Lawet, enne käinud —
Kes waimus, So teed näinud. —

Nüüd agga watan ma
Kurbdusses, rõmus ka,
Kes rõmo laulo, teggi
Kui La kül waewa näggi,
Se peäle watan minna,
Kui suur waew tulleb sinna;

Kidroni jõggi ma
Sind, ial unnuista,
Sa juhhatad mind aeda
Kus, mo käemees nääb waewa,
Oh Ketsemane möisa,
So aeas paljo öisa!

(Joan. 18, 2.)

Seäl nende illo sees
Sa otad, römo ees;
Ei agga kibbowitsad
Seft nende offad pistwad,
Wõi römo tehha sulle;
Sa walmistad uut mulle.

So jüngrid wötsid Sa,
Kes armsamad Sul ka,
Waat agga nende seäst
On Judas, kelle peast
So waimo tarkus laddund,
Ja teiste seast laddund.

Kui sinna paika said
Kus öige parras nüüd,
Sul ennast walmistada
Ja Issa käest nõu sada.
So jüngril ütsid: istke —
Ja onima hinge peästke.

Oh palluge nüüd tõest,
Suurt Summalat, Ta käest
Nüüd jõudo võite sada,
Mis tei' võln'd töotada
Mul truiks jada surmas,
Se on Ta melest armas.

Ta võttab ka Peetrust,
Jakobust, Joannest,
Sebedeusse poiad,
Neil on nüüd armsad aiad,
Et nääks Ta hinge waewa!
Kalli sure tö aega!

Sa tunned kurbastust,
Sirmust wärrisemist,
Siis ütled neile kolmel:
Oh jäge seie palwel!
Mo hing on kurb surmani;
Walw'ge mul se aiani.

Sa isse lahkud neist,
Kui kirmwiga wõib süst',
Sa heidad põlwil mahha,
Ja pallud et wõiks tehha,
So Issa sedda armo,
Et kauks se waew ja hirmo!

Abba, minno Issa!
Sinna wõid teit tehha!
Kui se wõib olla nüüd, ja
Kui sinna tahhaksid ka, —
Siis mingo möda minnust
Karrikas, et joon temmast!

Siisk' ärgo ommeti
Sündko mo tahtminne;
Waid sinno Pühhad filmad,
Weel kaugemale näwad,
Kui minno ollet lihhas!
Kus sadan tulleb wihhas. (Joan. 14, 30.)

Mis teggid jüngrid nüüd?
Kas nõudsid kallid hüüd?
Oh ei, nad ollid maggand
Ei kuulnud, kui Sa õhkand!
Simon, miks sa nüüd maggad?
Mil walwama sa hakkad?

Oh minno Jesus, Sa!
Kas ollen parrem ma?
Kui need, kes So suust õppind,
Et heädus Ma peält löppend;
Oh mis woin ommast öölda:
Kust palju kurjust leida!

Kui siiski lähhan ma
 Palwel, kus nödrus ka,
 Ja waimo walgus kustub,
 Ja sadan ette astub;
 Siis trööstib mind So näggo,
 Ja sinno waewa higgi!

Mis troosti leian ma
 Kui watan sinna ka,
 Kus Ta waim kannatanud
 Ölimäel, ja on sanud
 Seäl patto wallo maitsta!
 Mis tulles mö peäl heita.

Siis südda röömsaks lääh
 Kui ni suurt kasso nääh,
 Et ärrapeästnud waesed,
 Ja armo sanud lapsed;
 Saand kummarda Ta ette!
 Ja jada Lemma kätte.

Külimme ässi se:
 Et loom toob Sojale!
 Üht troosti-sanna taewast,
 Mis tedda aitab waewast,
 Ehk näitab Lemmal ette
 Mis ütsford saab Ta kätte!

Et auujärje peäl
Peästud pattused, seäl
Tuhhat kord tuhhat hinged
Tal' towad röömsad anded
Tal' taewas kitust andwad,
Ja kolm kord Pühha laulwad !

Mis wöib siis meie meel,
Kül enam möista teäl,
Kül taewas same nähha —
Mis Ta wöind Ma peäl tehha ;
Et furru-törres talland !
Kui werri Ta peäl walland !

Siis Lemma sullased,
Need rided kannawad,
Mis selle ello murren
On märgitud Ta werres,
Nad astwad pitkas sammus !
Ja Summalikkus rammus !

Wiis: Jesus te et Sinno hawad.

Parradişi römüs ello,
On ni ärrarikkutud ;
Et Summala Poia illo,
Saab ni wägga teotud !
Medas, kus üks wäggew waim, —
Kes kurradist, kui üks taim ;
Saab ni wägga arraks tehtud,
Et saab Lemmast nödrust nähtud !

Oh mo südda nuttab ärdast :
Kui ni illust rosi nään ;
Kurja himmo kiuso pärrast,
Närtsimisse peäl seäl tean.
Se on hädda mis ei sa,
Ükski rohhi parranda
Muud kui tulli Issa küest,
Pöölleta, wöib Pühhaft wäest !

Sedda Pühha tuld ei wöinud
Altari peäl sütada,
Mis on pattused käed feinud,
Ja Aron tahtn'd aitada.
Se täis Altar olli se,
Kelle kallist kuiogi,
Moses näinud „mäe peäl“
Issa ees, kui olli seäl.

Siiski walmistasiid temmal
Lewi lapsed telki, töest;
Agga ei weel moistn'd, et ommal
Tein'd, ussokinnitust, kes
Pühha paiga liggi saand,
Sedda surm on ähwardand;
Nüüd se surm töest, (Issa armus) —
Tulleb Poia peäle, hirmus.

Temma higgi tilgakesed,
Mis on werre karwa saand,
Pühha paiga ripputussed,
Täieste on kautand.
Issa andis raskestes,
Sure hirmsa pinale
Poia, mis seäl aedas astus,
Kui keik pörge wäggi rakkus!

Oh se on hirm ja jällestus
Kui, mo ommad pattud keif,
Ja mo süddame-tunnistus,
Minno peäle wõimust said;
Agga mis weel kui keif need,
Mis on hirmsast ekfinud,
Tullid Jesu peäle kotto,
Pannid waimo ello lutto!

Nüüd woin minna, armas Jesus,
Tulla õllimäe peäl,
Si mind kela ennam seäduš,
Egga üllempreester seäl,
Sa mo preester, Summal ja
Tallekenne, kedda ma
Tulgen, uskus kaenla wötta,
Tudafelle wasto tötta. —

Wiis: Mo eest tundis Jesus hinge häbba.

Minno nörtend südda, Jesus watab,
Selle sure illo peäl,
Mis So wässhind waim seäl aedas sadab,
Minno rõmuks siin ja seäl!
Kui keik ilma rosid, illo, auu!
Kidawad So Loja wägge, nõu!
Siis neist üllem illo tõest:
Paistab häddast, Peästiaht!

Nüüd, keigearmsam Önnisteggia
Keik se wawa illoga!
Mita meid Sind mitte unustada,
Keik So 1 ere higgiga;
Siin So higgsi lastko meie waimud;
Kui se aednik, ommad kallid taimed,
Kunni uel hominikul,
Kallist rõmo näme seäl.
